

Ανάσταση του Χριστού, νέκρωση του θανάτου (Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Ομοτ. Καθηγ. Θεολογικής Σχολής Πανεπ. Αθηνών)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Απριλίου, 2011

Τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς τῆς Ἱστορίας: Ἡ Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς μέσα στὴν Ἱστορία. Εἶναι αὐτὸ ποὺ διαφοροποιεῖ τὸν Χριστιανισμὸ ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη Θρησκεία. Οἱ ἄλλες Θρησκεῖες ἔχουν ἀρχηγοὺς θυητούς, ἐνῶ κεφαλὴ τῆς Ἑκκλησίας εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός. «Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ» σημαίνει θέωση καὶ ἀνάσταση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως καὶ ἐλπίδα τῆς θέωσης καὶ ἀνάστασης τῆς δικῆς μας ὑποστάσεως. Άφοῦ βρέθηκε τὸ φάρμακο, ὑπάρχει ἐλπίδα ζωῆς.

Διὰ τῆς Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποκτᾶ ἄλλο νόημα καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Ζωὴ σημαίνει κοινωνία μὲ τὸν Θεό. Δὲν εἶναι πλέον θάνατος τὸ τέλος τῆς παρούσας ζωῆς, ἀλλὰ ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Χριστό. Ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ προσωρινὸς ὕπνος.

Ἡ Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ δικαιώνει τὴν μοναδικότητα καὶ ἀποκλειστικότητά Του ὡς Σωτήρα, ἵκανου νὰ ζωοποιήσει ἀληθινά, νὰ μεταγγίσει τὴν καταλύτρια τοῦ θανάτου Ζωὴ Του στὴ φθαρτὴ ζωὴ μας. Ἐνας ὁ Χριστός, μία ἡ Ανάσταση, μία καὶ ἡ δυνατότητα σωτηρίας-θέωσης. Γι' αὐτὸ καὶ προσανατολίζεται στὸν Χριστὸ ἡ προσδοκία γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν ἀδιεξόδων ποὺ συμπινίγουν τὴν ζωὴ μας. Στὸν Χριστὸ τῶν Αγίων, τὸν Χριστὸ τῆς Ἱστορίας.

Ο ἀλλοιωμένος «Χριστὸς» τῶν αἰρέσεων ἡ ὁ «σχετικοποιημένος» Χριστὸς τοῦ Θρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ τῆς νεοεποχικῆς πανθρησκείας συνιστᾶ ἀπόρριψη τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς προσφερόμενης ἀπὸ Αὐτὸν Σωτηρίας. Ὁ Χριστὸς τῶν Αγίων μας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τῆς Ἱστορίας καὶ ἀποκλείει κάθε σύγχυσή Του μὲ ὅποιαδήποτε λυτρωτικὰ ὑποκατάστατα ποὺ ἐπινοοῦνται γιὰ τὴν παραπλάνηση τῶν μαζῶν. Διότι μόνο ἔτσι μπορεῖ ἡ πλάνη νὰ συντηρεῖ τὴν ἀπάτη, διευκολύνοντας τὴν κυριαρχία ἀντίχριστων δυνάμεων (μπορεῖ νὰ ἔχουν εἰσχωρήσει ἀκόμα καὶ στὴν Ἑκκλησία) ποὺ σκορπίζουν μὲν τὸν θάνατο, ἀλλὰ ἐμφανίζονται ὡς «ἄγγελοι φωτὸς» καὶ «διάκονοι δικαιοσύνης».

Μέσα άπο τὴν ἐμπειρία τῶν Ἅγιων μας συνειδητοποιοῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν τραγικότερες ὑπάρξεις ἀπὸ τοὺς «μὴ ἔχοντας ἐλπίδα» - ἐλπίδα ἀνάστασης, βλέποντας τὸν βιολογικὸ θάνατο ως καταστροφὴ καὶ τέλος. Σ' αὐτὴ τὴν τραγικότητα ὑποκύπτει δυστυχῶς καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀναζητώντας ἀπεγνωσμένη μεθόδους γιὰ παράταση τῆς ζωῆς καὶ μεταδίδοντας τὴν ψευδαίσθηση ὑπερνίκησης τοῦ φυσικοῦ θανάτου. Ἐξ ἵσου δημως τραγικοὶ εἶναι καὶ ὅσοι - ἀκόμη καὶ Χριστιανοὶ - παγιδεύονται στὰ στεγανὰ χιλιαστικῶν ὄραμάτων καθολικῆς εὐημερίας καὶ ἐνδοκοσμικῆς ἐσχατολογίας, χάνοντας τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς Ἀνάστασης καὶ θυσιάζοντας τὸ ὑπερκόσμιο στὸ ἐνδοκομικὸ καὶ τὸ αἰώνιο στὸ πρόσκαιρο.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀνάσταση καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ σύνολης τῆς κτίσης ἀποκτᾶ νόημα μόνο στὸ πλαίσιο τῆς Ἀγιοπατερικῆς σωτηριολογίας. Στὴ συσταύρωση δηλαδὴ καὶ συνανάσταση μὲ τὸν Χριστό. Ἔτσι βιώνει τὴν Ἀνάσταση καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴν ἱστορικὴ του πορεία. Πιστὴ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἡ Ὁρθοδοξία, ἔχει χαρακτηριστεῖ «Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως», διότι οἰκοδομεῖ ἐκεῖ ὅλη τὴν ἱστορικὴ της παρουσία, ἐμβολιάζοντας στὴ συνείδηση τῶν Λαῶν της τὴν ἀναστάσιμη ἐλπίδα, κάτι ποὺ φανερώνεται στὴν πολιτιστικὴ της συνέχεια. Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔμαθε νὰ διαλύει στὸ Φῶς τῆς Ἀνάστασης τὰ σκοτάδια τῆς δουλείας του, ὅπως στὴν Τουρκοκρατία, ὅταν στὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» δὲν ἀπόσταινε νὰ προσθέτει: «καὶ Ἑλλὰς ἀνέστη!» Καὶ αὐτὸ γιὰ τετρακόσια χρόνια....

Σὲ αὐτὸ τὸ νοηματικὸ πλαίσιο κινεῖται ἡ ἐλπιδοφόρα ἐκείνη πρόσκληση: «Δεῦτε λάβετε Φῶς!». Εἶναι ἡ πρόσκληση στὸ ἀναστάσιμο ἄκτιστο Φῶς, ποὺ τὸ δέχονται ὅσοι ἔχουν καθαρίσει τὴν καρδιά τους ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη. Χωρὶς τὴν «κάθαρση» τῆς καρδιᾶς, δηλαδὴ, τὴ μετάνοια, δὲν μπορεῖ νὰ κοινωνήσει κάποιος τὸ ἀναστάσιμο Φῶς. Μετάνοια εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς ἀμαρτίας, τῆς αἰτίας κάθε θανάτου μας. Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς ὁ περίεργος στὰ ὕτα τῶν ἀμύητων μοναστηριακὸς λόγος: «Ἐ, ἀν πεθάνεις πρὶν πεθάνεις, δὲν θὰ πεθάνεις ὅταν πεθάνεις! Χριστὸς Ἀνέστη !!

(Πηγή: christianvivliografia.wordpress.com)

Διαβάστε περισσότερα ἀρθρα του π. Γεωργίου πατώντας [εδώ](#)